

Sygn. akt: I C 1103/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Pniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Sirokos

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2017 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko I. S.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanej I. S. na rzecz powoda (...) S.A.

w W. kwotę 928,04 zł (dziewięćset dwadzieścia osiem złotych 04/100)

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku do dnia 30 stycznia 2017 roku,

2/ oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3/ należność główną w kwocie 928,04 zł (dziewięćset dwadzieścia osiem złotych 04/100) zasądzoną w pkt 1 sentencji wyroku rozkłada na 10 rat miesięcznych, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego po tym w którym wyrok się uprawomocni: pierwsza rata w kwocie 92,84 zł oraz 9 następnych rat po 92,80 zł każda, przy czym uchybienie płatności z którejkolwiek rat skutkować będzie natychmiastową wymagalnością całej pozostałej do spłaty należności wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia terminu płatności raty, której terminowi płatności uchybiono do dnia zapłaty,

4/ nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

Sędzia

/M. P./

Sygn. akt I C 1103/16

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 24 maja 2016 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanej I. S. na jego rzecz kwoty 1.126,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 maja 2016 roku oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 15 czerwca 2016 roku w sprawie VI Nc-e (...) wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty sprawę przekazano zgodnie z ogólną właściwością pozwaną do tutejszego Sądu.

(postanowienie z dnia 15 czerwca 2016 roku w VI Nc-e (...) w sprawie VI Nc-e (...) – k. 4 verte akt)

W uzasadnieniu powód wskazywał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 11 maja 2015 roku pomiędzy powodem a pozwaną. Zgodnie z treścią umowy pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 1.100,00 zł na 7 miesięcy. Łączna suma do zwrotu wynosiła 1.628,24 zł, na którą składały się następujące kwoty:

- 1.100,00 zł tytułem kapitału pożyczki,
- 33,24 zł tytułem odsetek,
- 390,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- 105,00 zł (15,00 zł miesięcznie) tytułem opłaty administracyjnej.

Zawarcie umowy miało nastąpić z dniem wypłacenia pozwaną kapitału pożyczki, co nastąpiło 11 maja 2015 roku. Umowa przewidywała ponadto naliczanie opłat windykacyjnych w przypadku popadnięcia pożyczkobiorcy w opóźnienie ze spłatą. Łącznie koszty windykacyjne mogły wynosić do 198,00 zł, składały się na nie 25,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania pierwszego monitu, 49,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania pierwszego wezwania do zapłaty, 49,00 zł z tytułu przygotowania i wysłania ostatecznego wezwania do zapłaty, oraz 75,00 zł z tytułu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego. Umowa przewidywała również tryb jej wypowiedzenia z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia przekraczającego 60 dni.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy nr (...) z dnia 11 maja 2015 roku – k. 18 – 23 akt)

W dniu 12 maja 2015 roku powód przesłał pozwaną harmonogram spłat pożyczki, w którym wyszczególnił wysokość rat jak również ustalił ich terminy.

(dowód: harmonogram rat z dnia 12 maja 2015 roku – k. 24)

Na dzień wniesienia pozwu łączne zobowiązanie pozwaną wynosiło 1.126,04 zł na które składała się kwota 628,58 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 35,65 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki umowne naliczane od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty kredytu (tj. 07 września 2015 roku) do dnia przed wniesieniem pozwu (24 kwietnia 2016 roku), kwota 123,00 zł tytułem kosztów windykacyjnych, kwota 75,00 zł z tytułu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwota 45,00 zł z tytułu opłaty administracyjnej i kwota 218,81 zł z tytułu opłaty przygotowawczej.

W dniu 23 września 2015 roku powód wystosował do pozwaną pierwszy monit.

(dowód: monit z dnia 23 września 2015 roku – k. 25)

Powód nie załączył jednak ani dowodu nadania monitu, ani jego odebrania przez pozwaną.

W dniu 12 października 2015 roku powód wystosował do pozwaną pierwsze z wezwań do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 12 października 2015 roku – k. 26 akt)

Powód nie załączył jednak ani dowodu nadania wezwania, ani jego odebrania przez pozwaną.

W dniu 29 października 2015 roku powód wysłał pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem przekazania jej danych do Rejestru Dłużników (...).

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29 października 2015 roku – k. 27 akt)

Powód nie załączył jednak ani dowodu nadania wezwania, ani jego odebrania przez pozwaną.

W dniu 16 listopada 2015 roku powód poinformował pozwaną o wypowiedzeniu umowy z dniem 30 listopada 2015 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 16 listopada 2015 roku wraz z potwierdzeniem jego nadania – k. 28 i 29 akt)

Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 roku stawiała się pozwana I. S..

Pozwana przyznała, iż pożyczkę wzięła, jak również oświadczyła iż zgadza się z wysokością zaległości wskazanej przez powoda. Zakwestionowała natomiast wysokość kosztów windykacyjnych i wniosła o rozłożenie należności na raty po 100,00 zł.

Przesłuchana w charakterze strony zeznała, że wzięła pożyczkę w kwocie 1.000,00 zł i spłaciła część pożyczki, po utracie pracy zaprzestała spłat. Obecnie nie pracuje i spodziewa się dziecka. Jest na utrzymaniu męża, który zarabia około 1.400,00 zł na rękę, otrzymują ponadto zasiłek rodzinny i świadczenie z programu 500+ na jedno dziecko. Zeznała, że ma jeszcze jedną pożyczkę w takiej samej kwocie, ale spłata jej nastąpi polubownie. Oświadczyła, iż jest w stanie spłacać zadłużenie w ratach po 100,00 zł miesięcznie.

Pozwana wskazując na swoją trudną sytuację rodzinną i materialną wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania.

(dowód: zeznanie I. S. – k. 36 verte akt)

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny pozostawał bezsporny, a ustalony został przez Sąd w oparciu o dokumenty stanowiące załączniki do pozwu, których wiarygodność nie była kwestionowana oraz zeznania powoda (k. 36v akt), którym Sąd w pełni dał wiarę, albowiem korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Jak już wyżej wskazano pozwana również przyznała okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie.

Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za fakty przyznane uznaje się fakty podawane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną działającą osobiście lub przez pełnomocnika procesowego w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w każdym stadium konkretnego postępowania bądź pisemnie bądź ustnie do protokołu. Przyznanie faktu sprowadza się zatem do oświadczenia wiedzy strony, że twierdzenie jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości. Przedmiotem przyznania, które jest oświadczeniem wiedzy mogą być fakty, a nie ich ocena prawna. Poza zakresem tego pojęcia jest ocena, czy konkretne władztwo jest posiadaniem samoistnym, co należy do kategorii prawa. Odwołanie przyznania jest możliwe i podlega swobodnej ocenie sądu (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r. III CSK 204/12).

W sprawie bezspornym było, iż pozwana w dniu 11 maja 2015 roku zawarła z powodem umowę pożyczki w kwocie 1.100,00 zł na 7 miesięcy.

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje

się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2). Zgodnie z przepisem art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd w oparciu treść umowy stron oraz przepis art. 720 § 1 k.c. uwzględnił powództwo do kwoty 928,04 zł, obejmującej kwotę 628,58 zł niespłaconej pożyczki, kwotę 218,81 zł opłaty przygotowawczej, kwotę 35,65 zł skapitalizowanych odsetek umownych i kwotę 45,00 zł opłaty administracyjnej.

O należnych odsetkach ustawowych orzeczono na zasadzie 476 k.c., art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c.

Obowiązujące przepisy pozwalały na obciążenie pozwanej jedynie kosztami pozostającymi „w związku z umową”, w szczególności opłatami, prowizjami, marżami oraz kosztami usług dodatkowych (art. 30 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim), a więc kosztami związanymi ściśle z przygotowaniem i wykonaniem umowy. Do takich kosztów zaś nie sposób zaliczyć kosztów wysyłania wezwań do zapłaty, czy czynności podjętych przez działających na zlecenie powódki windykatorów. Podkreślić przy tym należy, iż strony w umowie jasno określiły termin zwrotu pożyczki, a zatem pozwana miała świadomość, że od następnego dnia będzie pozostawać w zwłoce. Z tego też względu powódka nie była zobligowana do kierowania do pozwanej odrębnych wezwań do zapłaty. Skorzystanie z takiej możliwości powinno zaś obciążać wyłącznie powódkę, jako że stanowiło wyraz jej decyzji.

Z przytoczonych względów, postanowienia umowne przewidujące obciążenie konsumenta z góry ustalonymi, zryczałtowanymi kosztami związanymi z ewentualnym powstaniem zadłużenia z umowy pożyczki, do której stosuje się przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, uznać należy za nieważne jako sprzeczne z ustawą (art. 58 § 1 i 3 k.c.).

W konsekwencji w zakresie żądania zasądzenia kwoty 123,00 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu i kwoty 75,00 zł tytułem przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, podlegały oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku. Tego rodzaju opłaty stanowią w rzeczywistości normalne koszty prowadzenia przedsiębiorstwa w zakresie usług rynku finansowego i jako takie muszą być brane pod uwagę przez przedsiębiorców w ogólnym rachunku ekonomicznym.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Pozwana w niniejszej sprawie wyrażając swoje stanowisko, jak również będąc przesłuchana na rozprawie w charakterze strony wskazywała na swoją ciężką sytuację majątkową i rodzinną. Z zeznań tych wynika, iż powodem zaprzestania spłat pożyczki była utrata pracy. Z zeznań tych wynika, iż pozwana od utraty pracy w dalszym ciągu pozostaje na utrzymaniu męża, z którym spodziewają się kolejnego dziecka. Jednocześnie pozwana oświadczyła, iż jest w stanie spłacać zadłużenie ratalnie – tj. po 100,00 zł każdego miesiąca.

W ocenie Sądu pozwana znajduje się w szczególnie ciężkiej sytuacji finansowo – rodzinnej, a zatem Sąd postanowił skorzystać ze swego uprawnienia do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

Wobec powyższego, na podstawie art. 320 k.p.c., Sąd orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku o rozłożeniu świadczenia na raty i określeniu sposobu płatności tychże rat, oraz konsekwencji uchybień w sposobie spełniania należności.

Pozwana wniosła ponadto, o nieobciążanie jej kosztami postępowania powołując się na swoją trudną sytuację.

Zgodnie z przepisem art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę sytuację pozwanej, obciążanie jej kosztami procesu mogłoby doprowadzić do znacznego pogorszenia i tak już trudnej sytuacji życiowej.

Biorąc pod uwagę postawę pozwanej, która wskazuje, że jedynym powodem niespłacenia przez nią pożyczki jest brak pieniędzy, należy uznać, że dalsze jej obciążanie jakimikolwiek opłatami byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd uznał, że jest to sytuacja, w której winno się skorzystać z uprawnienia określonego w art. 102 k.p.c., wobec czego orzekł, jak w punkcie czwartym sentencji wyroku.

Sędzia